

Prof. dr. sc. MIJO ŠIMUNIĆ (1923.–2006.)

U Zagrebu je nakon duge i teške bolesti umro prof. dr. sc. Mijo Šimunić, dr. med. Prof. Mijo Šimunić rođen je u Podgrađu kod Vinkovaca 1923., u Vinkovcima je i maturirao 1943. God. 1945. upisao se na Medicinski fakultet u Zagrebu i diplomirao u siječnju 1951.

Drage su mu bile uspomene na njegov put na Udbinu u zimi 1953., kamo je otišao na molbu tadašnjeg ministra zdravstva samo na tri mjeseca a ostao je na Udbini punih 9 godina i nakon toga je bio još 6 godina u Korenici! Svi su putovi bili te 1953. godine zameteni i jedini koji ga je dočekaob obaviješten od predsjednika kotara da će doći novi liječnik za Udbinu bio je šef željezničke postaje. On ga je dočekaob i ugestio, čak je kod njega i prenoćio! Šef postaje je obavijestio predsjednika kotara, koji je dao nalog da se čisti cesta od Udbine do Lovinca i stotinjak je seljaka »lopatalo« na cesti da bi mogli poslati Jeep po svoga novog liječnika.

Nakon 9 godina rada na Udbini Mijo Šimunić otišao je za kotarskog liječnika u Korenicu i ondje ostao još 6 godina do 1968.

Od 1953. Mijo Šimunić je bio član HLZ-a, osnovao je Podružnicu HLZ-a za Liku i bio joj od 1959. do 1965. i predsjednik te član uredničkog odbora »Liječničkog vjesnika«.

Uza sav naporni rad je 1961. položio specijalistički ispit iz opće higijene, 1963. je dao magisterij, a 1968. položio i specijalistički ispit iz opće medicine. Doktorirao je 1976., no tada je već bio savjetnik Ministarstva zdravstva.

U 15 godina boravka u Lici kao ravnatelj zdravstvene stanice na Udbini, a zatim i Korenici vodio je i razvio te dvije ustanove. Te nekadašnje ambulante dobile su stacionar sa po 20 kreveta i rodilište i u svojim počecima vrijednog i pravog narodnog liječnika – Miju Šimunića. Te su dvije zdravstvene stanice bile ogledne i sve su delegacije SZO dolazile da vide kako ih je uredio. U svakom je od ovih mjesta bilo oko 7500 stanovnika kojima je pružao zdravstvenu zaštitu. Imao je stalnu pripravnost svih 365 dana u godini. Za svoj je rad 1964. odlikovan u povodu 90-godišnjice postojanja HLZ-a Ordenom rada sa zlatnim vijencem.

Od 1968. do 1984. bio je savjetnik u Ministarstvu zdravstva, a od 1984. do umirovljenja 1989. bio je docent i redoviti profesor na Katedri za socijalnu medicinu i higijenu Medicinskog fakulteta u Zagrebu.

Tijekom svog radnog vijeka usavršavao se 20 dana u Dječjoj klinici kod prof. Fanconija u Zürichu 1957., bio je na jednomjesečnom seminaru SZO iz ruralne medicine u Helsinkiju 1960. te je kao stipendist američke vlade bio tri mjeseca na studijskom putovanju u SAD-u.

Kao predstavnik Udruženja opće medicine Jugoslavije sudjelovao je 1974. u radu Konferencije Europskog udruženja opće medicine u Leuvenhorstu u Nizozemskoj. Od te je godine i član »Leuvenhorst« grupe liječnika 11 europskih zemalja, koja je djelovala do 1981.

Od 1978. je član Izvršnog odbora Europskog udruženja za medicinu na selu. God. 1979. bio je na Filipinima, gdje je SZO organizirala međunarodni seminar o unapređenju medicine na selu. God. 1980. održao je na poziv Katedre opće medicine u Miamiu na Floridi predavanje o općoj medicini u Hrvatskoj i te je godine prisustvovao kongresu Svjetskog udruženja opće medicine u New Orleansu.

Objavio je više od 150 stručnih i znanstvenih radova, a najvažnije su knjige kojima je bio koautor »Nadzor nad stručnim radom u zdravstvu« izdana 1986. i »Primarna zdravstvena zaštita« izdana 1990.

No prof. Šimunić ne miruje ni u mirovini i od 1990. je veoma aktivni član Hrvatskog društva umirovljenih liječnika HLZ-a te je od 1996. do 2005. predsjednik tog društva.

Kao umirovljenik aktivno se uključio u borbu protiv pušenja te je bio predsjednik Odbora za oslobođenje Zagreba od pušenja u okviru međunarodnog projekta »Zdravi grad« i član Povjerenstva za suzbijanje pušenja pri Ministarstvu zdravstva. Objavio je o toj temi više od 60 članaka i nekoliko brošura te nekoliko izdanja priručnika za suzbijanje pušenja »Zašto ne pušiti«, a održao je o tome i više od 300 predavanja. U HLZ-u je također bio voditelj skupine za suzbijanje pušenja i autor je 5 serija elektronskih dijapozitiva, koji se još danas pokazuju u Zboru prije svakog skupa.

Začasnim je članom HLZ-a postao 1999. prigodom 125. obljetnice HLZ-a i dobitnik je nagrade »Ladislav Rakovac« prigodom 130. obljetnice HLZ-a.

Inicijator je i urednik, kao predsjednik HDUL HLZ-a, knjige »Liječnici u trećoj životnoj dobi«, koja je njegovim nastojanjem izašla u povodu 20-godišnjice tog društva.

S prof. Mijom Šimunićem izgubili smo ne samo velikog stručnjaka i velikog čovjeka, kolegu i prijatelja, već i pravog »narodnog liječnika« koji je svim svojim djelovanjem ostao privržen »malom« čovjeku i svom narodu iz kojeg je potekao!

Stoga će nam vječno ostati u spomenama i sjećanju!

Dr. Dragutin Kremzir

Prim. dr. ANTE STIPANIĆ (28. 12. 1923. – 7. 10. 2006.)

Dana 7. 10. 2006. godine napustio nas je naš dragi kolega i prijatelj prim. dr. Ante Stipanić, dugogodišnji član Klinike za ginekologiju i porodništvo u Rijeci.

Prim. dr. Ante Stipanić rođen je 28. 12. 1923. g. u Glini gdje mu je otac službovao kao sudac Kotarskog suda.

Srednju je školu »Ožegovićanum« pohađao u Senju. Ta je škola, koju su vodili isusovci, utisnula značajan pečat na njegov karakter. Početkom Drugoga svjetskog rata, 1942. g. upisuje se na Medicinski fakultet u Zagrebu, odakle je mobiliziran u domobransku vojsku. Nakon završetka rata 1945. g., kada je htio nastaviti prekinute studije ponovo biva mobiliziran u Jugoslavensku armiju gdje je proveo dvije godine. Studij medicine nastavlja u Zagrebu, gdje i diplomira. Odmah nakon diplome i pripravničkog staža zapošljava se na Kirurškom odjelu bolnice »Sušak«. Godine 1960. prelazi na Odjel za ginekologiju i porodništvo u istoj bolnici, gdje počinje specijalizaciju, a specijalistički ispit polaže 1964. godine u Ljubljani kod prof. Franca Novaka.

Valja spomenuti da se nakon položenoga specijalističkog ispita dr. Ante Stipanić odmah uključio u nastavu na Medicinskom fakultetu u Rijeci u svojstvu honorarnog asistenta. Isto tako u godinama 1968., 1969. i 1970. predaje pojedina poglavlja iz ginekologije i porodništva specijalizantima opće medicine iz Rijeke i Pule, a od

1975. do 1977. godine predaje srednjim i višim medicinskim sestrama na školama u Rijeci i Zagrebu poglavlja iz porodništva.

Napisao je više stručnih i znanstvenih članaka u domaćoj i stranoj medicinskoj literaturi te održao mnoga predavanja na raznim simpozijima i kongresima.

Na osnovi priznatih mu rezultata stručnog, znanstvenog i nastavnog rada godine 1979. stječe naslov »primarijusa«. Umro je 1989. godine.

Još za vrijeme specijalizacije pokazuje veliki afinitet prema porodništvu i radu u rađaonici, pa je po nekom logičnom slijedu odmah nakon završene specijalizacije raspoređen na rad u porođajni odjel Klinike, gdje ubrzo postaje šef odsjeka za trudnice.

Treba naglasiti da je u doba njegove specijalizacije vladao vrlo konzervativni stav u porodništvu i da su indikacije za opstetričke operacije rijetko bile u korist djeteta... U tim i takvim je vremenima bila potrebna neprekidna kontrola roditelja u rađaonici s jednim instrumentom u ruci – opstetričkom slušalicom. U toj je domeni dr. Ante Stipanić bio nenadmašiv. Bio je zaljubljenik u porodništvo. Tijekom radnog dana, a pogotovo tijekom dežurstva, gotovo da nije izbivao izvan rađaonice nadzirajući kraj rađaoničke postelje stanje roditelja i njezina djeteta, uvijek ljubazan i obziran, pun razumijevanja i osjećaja za osobu koja na bilo koji način pati.

Godine 1966. odlazi u Berlin na tečaj o amnioskopiji i mikropretragama fetalne krvi koji je vodio prof. Erich Saling. Sa Salingove Klinike u Berlinu 1966. godine donosi u sušačku Ginekološko-porođajnu kliniku svoja prva stečena iskustva u amnioskopiji i pH-metriji. To je u ono vrijeme bilo jednako otkriću jedne nove dijagnostičke dimenzije koja nam je omogućavala da na vrijeme uočimo opasnost za dijete i pravodobnom primjenom prikladne operacije porodimo živo i zdravo dijete.

Kolega Stipanić, ili Braco kako smo ga zvali, znao je usprkos strogo konzervativnim stavovima u opstetriciji vrlo mudro, na klasičnu osnovicu primijeniti nova, provjerena dostignuća u struci. To se osobito zapažalo u rađaonici gdje se, zahvaljujući i njemu, opstetrička skrb osim na majku počela sve više usmjeravati prema djetetu.

Dr. Ante Stipanić bio je pouzdan prijatelj, kolega i suradnik. Svoje znanje i iskustvo nesebično je prenosio na mlađe kolege smireno, blago i bez povišenih tonova. Kada je riječ o opstetričkoj vještini i umijeću, ručnoj spretnosti i promišljenosti djelovanja u rađaonici, malo tko mu je bio ravan.

Svima nama koji smo s njime radili ostao je u sjećanju kao čovjek visokih ideala, prožet ljubavlju za porodništvo i osjećajem odgovornosti prema bolesniku.

Predanim, požrtvovnim i savjesnim radom zadužio je razvoj opstetricije u Klinici u Rijeci, ali i nebrojene pacijentice i majke koje mu duguju ljudsku zahvalnost. A nama njegovim kolegama i prijateljima ostavio je mnoge divne uspomene. Hvala mu.

*Prof. emerit. dr. sc. Danko Pavešić
i prof. dr. sc. Henrik Bosner*